

som denne Tendens er skabt, træder det mere og mere frem, at de, som forsikre, komme til at betale for dem, som ikke forsikre.

Jeg maa komplimentere den højtærede Minister for at have fundet det Udtryk: „Kapitalselskaber“ for Aktieselskaber. Det er et udmærket agitatorisk Ord. Der er altsaa for det første gensidige Selskaber, Brugsforeninger og alle saadanne hellige Institutioner, og saa er der alle disse stygge Kapitalselskaber. Man kan straks høre, at det maa være nogle nederdrægtige nogle, og de skulle Pinedød ikke slippe. Ganske vist vedkommer Sagen dem ikke, men naar de have saadan et stygt Navn, saa skulle de ikke slippe ved en Lejlighed som denne.

Med Hensyn til selve Princippet er det mig kært, at den højtærede Minister kom med en ligefrem Indrømmelse af, at jeg havde Ret, idet han paa en lyrisk, veltalende Maade udtalte, at disse Betjente skulde hjælpe og tjene alle Borgere til Bedste. Ja, det er vel det, de skulle. Det er ikke særlig Brandforsikringsselskaberne, de skulle hjælpe, men det hele Samfund, og naar det er det, er det rimeligt, at det hele Samfund betaler dertil i Forhold til sin Lyne, og at man ikke piller nogle enkelte næringsdrivende ud og lade dem betale de egentlige Statsudgifter. Thi dette er og bliver et Røverprincip. Det er det samme som at sige: Her er en Lomme, man kan faa Haanden stukken ned i, og der er det bekvemt at tage.

Jeg vurderer den Bemærkning fra den højtærede Ministers Side, at han har hørt disse Betragtninger gjorde gældende baade her og i Landstinget, og at han nu er led og ked af at høre Tale om noget i hans Øjne saa ligegyldigt som et Princip. Men jeg vil dog sige, at her er ikke Tale om et partipolitisk Princip. Jeg kan godt forstaa den Foragt, hvormed den højtærede Minister behandler saadanne Principper. Vi kende alle den Hast, hvormed han skiftede Advokatkappen med Ministeruniformen, og gjorde det netop saa hurtigt, at han glemte at skifte Bukserne, saa at Kortet til „Højres Arbejder- og Vælgerforening“ blev liggende i Lommen et Par Maaneder. Her er imidlertid Tale om noget langt vigtigere, nemlig de Principper, som alle Partier ere enige om, og som ligge til Grund for Samfundsordningen. Og det, jeg for mit Vedkommende siger, at jeg ikke vil være med til at knæsette, er netop et aabent og klart Brud paa dette Princip. Det kan ikke nytte at sige,

at det kun er rene Bagateller. Vi dreje her om Vinkelspidsen — at dreje om Vinkelspidser er altid et Principspørgsmaal. Ved at vedtage dette Lovforslag komme vi paa den forkerte Side af Stregen, vi komme til, at store, ledende, principielle Opgaver ikke skulle bestrides gennem de almindelige Skatter, men at man ser sig om i Samfundet og siger: Er der ikke en eller anden velstaaende Klasse Medborgere, hvem Sagen i og for sig ikke kommer ved, og saa slaar man ned paa den og lader den betale. Dette er og bliver, for at gentage det, et Røverprincip.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges med 81 Stemmer mod 1.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet Konseilspræsidiat.

Den næste og sidste Sag paa Dagsordenen var:

Forespørgsel til Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet af R. Andersen m. fl. angaaende Tilsynet med Folkeskolen.

(Forespørgselen findes i Tidenden Sp. 7634.)

Sagen sattes til Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Jørgen Jensen): Under 11. December 1909 blev der af den afgaaede Kultusminister nedsat en Kommission til at tage Folkeskolens Tilsyn under Overvejelse. Kommissionen bestod af ikke mindre end 23 Medlemmer, deriblandt en Biskop, en Stiftsprovst, en Amtmand, en Professor, en Kontorchef, en Skoledirektør, en Præst, to Seminarieførstandere, to Gaardmænd, en Købmand, otte Lærere og en Højskoleforstander. Jeg skal ikke sige det mindste ondt om Kommissionens Medlemmer i og for sig. Mange af dem ere mig bekendte, og jeg nærer den største Agtelse og Ærbødighed for dem. Men naar man ser paa Kommissionens Sammensætning, faar man ikke et umiddelbart Indtryk af, at Baggrunden for Skolen er Hjemmene med skolesøgende Børn. Allerede dette, at der i Kommissionen ikke er en eneste Husmand, er noget forunderligt. Thi Forholdet er jo